

Voorwoord

Mirjam Spitholt is een heerlijk mens.

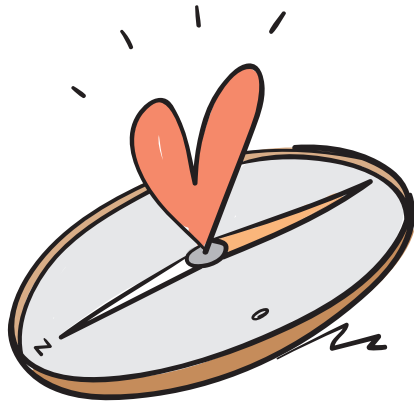
Toen ze me vroeg een voorwoord voor haar boek te schrijven, schoot me dit eerste zinnetje direct te binnen. Ik wist meteen dat ik het voorwoord zó zou beginnen. Vraag me niet waarom, maar dat is een onverklaarbaar gevoel dat je soms hebt bij een bepaald persoon.

Mirjam is niet alleen een fijn mens, maar vooral hét voorbeeld van *doen* waar je in gelooft. Waar veel mensen blijven dromen over iets, maar het vervolgens nooit uitvoeren, daar maakt Mirjam het verschil. Wie had 30 jaar (of tien jaar) geleden kunnen bedenken dat een vak als *Gelukskunde* bestaat? Dat dit vak zowaar wordt gedoceerd op een Hogeschool? Mirjam geloofde er zo in dat zij dit heeft gecreëerd op Saxion Hogeschool.

Maar wat is geluk eigenlijk? Dat is voor iedereen natuurlijk anders. Maar iedereen heeft een "Karel" die je constant naar het verleden wil trekken, of naar de toekomst wil lokken. Mirjam leert ons dat het geluk altijd in het *nu* te vinden is, nooit in het verleden of in de toekomst. We zijn altijd *busy, busy, busy* totdat we er niet meer zijn. En als jij dan zou kunnen terugkijken op je leven, wat heb je dan daadwerkelijk gedaan? Hoe heb jij het ingevuld?

We hebben allemaal een verhaal. We maken allemaal van alles mee in ons leven waar we niet om hebben gevraagd – dit benadrukt Mirjam in haar boek met heel persoonlijke verhalen. Van twijfel, verlies en verdriet, tot blijdschap, winst en voorspoed. Het gaat er niet om wát je meemaakt, maar hoe je ermee omgaat. Hoe vind je dan toch opnieuw jouw geluk uit? Hoe bepaal je jouw geluk? Geluk is in ieder geval iets wat een constant proces is, want je bent namelijk constant in het nu. Altijd!

We willen ook graag geluk invullen voor een ander, maar laat dat vooral los. Jij laat jouw geluk toch ook niet door een ander bepalen? Of... doe je dat misschien wel?

*Dierenfluisteraar,
circusdirecteur en
scheidsrechter*

Intuïtie

Intuïtie, we hebben het allemaal. Het is de taal van onze ziel. Ik kreeg jaren geleden ook zo'n seintje van mijn fluisterstem. Ik noem het de uil die mijn hart de weg wijst; dat klopt namelijk altijd. Maar Karel vindt dat levensgevaarlijk! Vroeger werd je er zelfs voor op de brandstapel gegooid! Karel, die wil overleven in de soort, vindt het te kwetsbaar en zelfs heel erg raar. Als ik bepaalde verhalen niet op zou schrijven, zou Karel er compleet de geheugenwisser overheen gooien. Weg met die onzin. Gelukkig heb ik dit bijzondere voorval direct opgeschreven.

